

Introducere

M-am gândit mereu ce este cel mai important lucru din viață. Răspunsul poate fi dat în multe feluri. În cele din urmă cred că pentru fiecare om, relația cu Dumnezeu și veșnicia este cel mai important aspect, iar acesta se clarifică în viața trăită aici pe pământ. De aici rezultă faptul că m-am hotărât să scriu ceva în această privință.

Înainte de orice altceva, permite-ți-mi să vă prezint propria-mi mărturie a convertirii.

Am crescut într-o familie de credincioși bapțiști. De mic copil am mers la adunarea bisericii, unde am învățat pe de rost versete din Biblie. În anii adolescenței și ai tinereții m-am confruntat cu problema păcatului. Îmi dădeam seama de asta și mă gândeam la ce se va întâmpla dacă voi muri și unde voi merge. Mi-am propus să mă autoeduc pentru a trăi o viață cum știam eu din Biblie că ar trebui să am. Într-o perioadă de timp, în ultimii ani de liceu, îmi notam într-un carnețel mic, cu plus sau cu minus, felul în care mă evaluam eu la sfârșitul zilei. Oricât mă străduiam, sincer fiind, am văzut că am mai mult minus, decât plus. Asta mă neliniștea enorm.

Am stat de vorbă cu un frate credincios, care mi-a explicat multe din Biblie. Am început în același timp să citesc Biblia cu multă atenție, pentru mine însumi. Am înțeles că eu nu mă pot autosalva și că am neapărată nevoie de har, de ajutor de sus. Am înțeles că în moartea Domnului Isus pe cruce eu pot să primesc iertarea și viața veșnică. Am înțeles că partea mea este să mă pocăiesc sincer, mărturisindu-mi păcatele lui Dumnezeu, în rugăciune și să cred ceea ce spune Biblia, că Isus a murit pe cruce pentru păcatele mele. Prin îndurarea lui Dumnezeu și numai prin bună-voința Lui am avut harul și bucuria să fac acest pas în vara anului 1981. Pur și simplu, cu toată inima și cu toată seriozitatea și sinceritate, m-am rugat Domnului, mărturisindu-mi păcatele, cerându-mi iertare și spunându-I că chiar cred că Isus a murit pentru mine și că-L rog să mă salveze și să mă schimbe pentru

totdeauna. La sfârșitul rugăciunii, chiar când m-am ridicat de pe genunchi, mi-au venit în minte două versete pe care le memorasem, din 1 Ioan 5:11-12 „*Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.*” Am fost așa de bucuros și am avut în interiorul meu convingerea că sunt iertat și salvat pentru că asta îmi spune Dumnezeu în aceste versete. Am îngenunchiat din nou și I-am mulțumit Domnului. I-am făcut și o promisiune că-I voi sluji Lui toată viața. Am spus păstorului Bisericii ce s-a întâmplat în viața mea, iar după câteva luni am fost botezat (27 decembrie, 1981), mărturisind public că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul meu personal.

Acest moment mi-a marcat viața pentru acum și pentru veșnicie.

De aceea cred eu că mântuirea este tema cea mai importantă.

Ne întoarcem la tema mântuirii. Deci, abordarea salvării din perspectivă biblică și cronologică. Numirea de abordare biblică se referă la faptul că se folosește doar Biblia pentru a vedea ce spune ea în privința salvării omului păcătos. Abordarea mai este și cronologică, cu referire la felul în care se succed lucrurile din punct de vedere al relației omului cu Dumnezeu, ceea ce înseamnă de fapt harul salvării.

Pentru mine a fost de folos că am făcut acest studiu și continuă să fie util prin faptul că am mai clar în minte această învățătură și mă bucur de salvarea Domnului.

Mă rog lui Dumnezeu ca ceea ce scriu (am scris) să fie cu adevărat de folos pentru toți cei care veți citi.

Arad, 14 martie, 2017

Mântuirea ca un act: începutul vieții creștine - nașterea din nou -

În teologie învățătura despre mântuire poartă numele de soteriologie, care vine de la cuvântul grecesc **σωτηρια** (SOTERIA), tradus prin ”salvare”, ”mântuire”, ”eliberare”.¹ În acest studiu, se vor folosi toate aceste cuvinte care traduc grecescul „soteria”, ca și sinonime, care desemnează același concept. În linii mari, în toate cultele creștine, este recunoscut faptul că omul, căzut fiind, are nevoie de salvare. Este vorba de o salvare de la moartea veșnică, de la iad, din păcat și de la păcat, de sub puterea celui rău și din împărăția întinericului. Discuția și analiza din acest mic studiu va avea în vedere felul în și prin, care omul este mântuit. Ce presupune această mântuire? Cum se realizează ea? Care este partea lui Dumnezeu și care este partea omului. Cum se poate înțelege mântuirea omului din punctul de vedere al timpului pe care o persoană îl are de trăit pe pământ, de la naștere și până la moartea sa biologică?

Învățătura despre mântuire este una vastă și include mulți termeni specifici și concepte teologice. Nu se poate vorbi despre salvare fără a se face referire la Persoana și lucrarea Domnului Isus Hristos, care include în special moartea, învierea, înălțarea și rolul Lui de Mijlocitor în cer pentru oameni. Atunci când este vorba despre mântuire sunt atinse și alte subiecte cum ar fi: substituirea, jertfa de sânge, ispășirea păcatelor și iertarea păcatelor, împăcarea sau reconcilierea, răscumpărarea, neprihănirea sau îndreptățirea, înfierea, unirea cu Hristos, sfințirea, glorificarea, siguranța mântuirii, harul, păstrarea în har, chemarea lui Dumnezeu, alegerea, pocăința, credința, convertirea, nașterea din nou etc. Pot fi folosite chiar și alte cuvinte cu mare însemnătate privind măreața lucrare a salvării. Pentru cei ne

¹ Wesley J. Perschbacher, Editor, *The New Analytical Greek Lexicon*, Hendrickson Publishers, p. 400

familiarizați cu Scriptura și vocabularul creștin este nevoie de un oarecare efort pentru a le înțelege pe toate. Totuși, chiar dacă nu se va întâmpla acest fapt în scurt timp, este important că absolut necesarul este simplu și poate fi înțeles de fiecare. Omul păcătos poate fi salvat prin Hristos.

Având în vedere limitarea acestei lucrări ca extindere și vastitatea doctrinei despre mântuire, aici se va aborda învățătura dintr-o perspectivă a timpului, cronologic, cu accent special pus pe ceea ce în dogmatică este numit ”mântuirea subiectivă”² (Stăniloae). Aici se are în vedere mântuirea ca un act, cu referire la punctul de început al vieții creștine. Există și un aspect al mântuirii ca un proces, înțelegându-se continuarea vieții creștine de la momentul nașterii din nou și până la sfârșitul vieții, precum și mântuirea ca o finalitate, în sensul de glorie a credinciosului în prezența lui Dumnezeu pentru eternitate.

Complementara ideii de ”mântuirea subiectivă” este ”mântuirea obiectivă”, care se referă la partea lui Dumnezeu. Dumnezeu a planificat din veșnicii salvarea omului (Efeseni 1:4-6). Realizarea planului salvării s-a făcut prin jertfa Domnului Isus Hristos. Aici se va urmări în special ceea ce ține de om în vederea salvării. Este răspunsul la întrebări de genul: Care este partea omului în vederea salvării lui? Cum se aplică la păcătos mântuirea lui Dumnezeu oferită prin Domnul Isus Hristos? Dacă se vorbește despre salvare, se vede clar că din acest punct de vedere, oamenii se împart în două: oameni salvați și oameni nesalvați. Deci întrebarea mai poate fi pusă și astfel: Care este diferența dintre o persoană mântuită și una nemântuită? Cum se face că unii

**Omul păcătos
poate fi salvat
prin Hristos**

² Adică ceea ce ține de partea omului în mântuire.

ajung să fie mântuiți, iar alții nu? Cum se trece de la starea de nemântuit la starea de mântuit?

Se va aborda aspectul mântuirii ca act, cu referire la începutul vieții creștine, adică nașterea din nou.

Atunci când se folosește expresia ”mântuirea ca un act”, este cu referire la o acțiune concretă care se poate petrece într-un timp relativ scurt al cărei rezultat rămâne marcant pentru tot restul vieții persoanei salvate. Poate fi vorba însă și de o succesiune de evenimente legate între ele care însumate formează actul decisiv al convertirii. Deși există mici diferențe de nuanță între cuvintele „mântuit” și „convertit”, ele au aspecte comune majore. Cuvântul convertit / convertire nu este în mod direct întâlnit în Biblie, dar este foarte mult întâlnită expresia ”întoarcere la Domnul” sau ”întoarcere la Dumnezeu”. Omul păcătos, prin natura lui, este căzut și prin urmare, drumul lui este fără Dumnezeu sau chiar împotriva Creatorului său. Atunci când, în împrejurări specifice, ca de exemplu în urma auzirii chemării divine, păcătosul se întorce din calea lui și vine la Cel ce-l cheamă, adică la Dumnezeu, are loc ceea ce se numește convertirea. Chiar dacă termenul „convertire” nu este folosit în Noul Testament este găsită ideea, adică trecere de la o stare la alta, de la ceva, la altceva. Ideea aici nu se referă la trecerea de la o religie la alta, ci trecerea din starea de nemântuit, la starea de salvat sau trecerea de partea lui Dumnezeu, prin credința în Domnul Isus Hristos.

Din moment ce *”Toți oamenii au păcătuțit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.”*³ (Romani 3:23), atunci pentru a fi mântuit presupune un

**”Toți oamenii au
păcătuțit și sunt
lipsiți de slava lui
Dumnezeu.”
(Romani 3:23)**

³ Am ales ca peste tot în această lucrare să folosesc textul citat din Biblie în forma italic, pentru a scoate în evidență.

eveniment de început. Când se produce actul mântuirii? Când începe un om viața nouă?

Răspunsul la aceste întrebări îl extragem din Sfintele Scripturi, în mod special din Noul Testament. Pentru o mai ușoară înțelegere a momentului de început de viață nouă cu Domnul sau viața de credință, se va urmări pe rând, ceea ce spun cei patru evangheliști, apoi se va parcurge cartea Faptele Apostolilor, mai pe urmă epistolele și Apocalipsa.

Privind în Evanghelii, putem găsi mai întâi faptul că Ioan Botezătorul, prin predicile lui, chema oamenii la pocăință, adică la întoarcerea lor către Dumnezeu (Matei 3:1-12). Unii din ascultătorii lui Ioan au făcut acest pas al întoarcerii și drept dovadă veneu să-și mărturisească păcatele și să primească botezul administrat de Ioan Botezătorul. Mai apoi, la foarte scurt timp, Se ridică Domnul Isus, după ce El Însuși a fost botezat, pentru a predica și chema oamenii la pocăință (Matei 4:17). Mai mult decât o predicare și chemare la întoarcere la Dumnezeu generală, Domnul Isus a chemat pe nume pe unii oameni, cum ar fi pe Andrei și Simmon Petru, pe Iacov și Ioan (Matei 4:18-22) sau pe Matei (Levi - Matei 9:9-13). La un moment dat, Domnul alege pentru Sine pe cei 12 pe care-i numește apostoli (Luca 6:12-16). În învățăturile Sale, Domnul Isus a arătat mereu că omul trebuie să vină la Dumnezeu Tatăl punând un accent important pe atitudinea inimii și pe schimbarea vieții. Mântuitorul chema și îndemna mereu pe oameni să pășească prin credință și să vină la El cu pocăință, ceea ce însemna în același timp a veni la Dumnezeu ”*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă*” (Matei 11:28); ”*Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sunt cei ce o află.*” (Matei 7:13-14); etc. Misiunea continuă a Domnului Isus Hristos a fost aceea de a propovădui Evanghelia Împărăției și de a învăța pe ”norod” și în același timp, rezolva problemele cu care se confruntau

oamenii, adică vindeca pe bolnavi, scotea duhurile necurate din cei stăpâniți și elibera de orice neputință, etc. (Matei 9:35). Ba mai mult, Învățătorul și Domnul trimite pe cei 12 apostoli ai Săi, respectiv pe alți 70 de ucenici să propovăduiască și ei că ”*Împărăția cerurilor este aporape!*” (Matei 10; Luca 10). Printre cei ce L-au urmat pe Domnul Isus au fost și câteva femei, Maria Madalina, din care Isus scosese șapte draci, Ioana, Susana și altele, care-L slujeau cu credincioșie (Luca 8:1-3). Prezentarea din evanghelii poate continua în sensul acesta amintind despre femeia prinsă în preacurvie. Ea nu este condamnată de Mântuitorul, ci dimpotrivă iertată (Ioan 8:1-11); femeia păcătoasă care vine în casa lui Simon Fariseul și care și ea a primit iertarea (Luca 7:36-50). Tot pe lista femeilor care s-au dovedit a fi credincioase mai pot fi trecute și femeia cananiancă (Marcu 7:24-30), femeia cu hemoragie, care s-a atins de Domnul Isus și a fost vindecată (Matei 9:20-22) sau femeia gărbovă (Luca 13:10-17), Maria și Marta, surorile lui Lazăr (Luca 10:38-42; Ioan 11). Alte cazuri de schimbarea radicală sinonimă cu mântuirea sunt: cazul lui Zacheu (Luca 19:1-10); leprosul care s-a întors să-I mulțumească Domnului (Luca 17:11-19); slăbănogul de 38 de ani de la scaldătoarea Betesda, care a fost vindecat (Ioan 5:1-16); orbul din naștere, care este vindecat (Ioan 9:1-34); tâlharul de pe cruce (Luca 23:40-43); Nicodim (Ioan 3:1-13; 19:39); Iosif din Arimateia (Luca 23:50-53; Ioan 19:38-42); etc.

Întrebarea care se pune, având în vedere începutul vieții cu Domnul, temă pe care o urmărim în aici, este următoarea: Când au fost convertite aceste persoane? Când și cum au primit mântuirea? Răspunsul poate fi dat ușor atunci când, în cazuri concrete, Domnul Isus Însuși declară mântuirea: ”*Credința ta te-a mântuit; du-te în pace*” (Luca 7:50 – cazul femeii păcătoase); ”*Îndrăznește, fiică; credința ta te-a mântuit, du-te în pace.*” (Luca 8:48 – cazul femeii cu hemoragie); ”*Capătă-ți vederea. Credința ta te-a mântuit.*” (Luca 19:42 – cazul vindecării unui orb în Ierihon); ”*Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.*” (Luca 19:9); etc. Este adevărat

că aici cuvântul „mântuire” are și sensul de vindecare, dar pentru că în alte contexte are (și) sensul de eliberare, de iertare de păcate, se poate înțelege că acele persoane au primit din partea Domnului ambele și rezolvarea fizică a problemei, dar și rezolvarea problemei spirituale. Mai interesante sunt cazurile ucenicilor Domnului sau a altor persoane, cum ar fi Nicodim, Iosif din Arimateia etc. Poate fi vorba aici de un moment decisiv, care implică voința, ca de exemplu răspunsul categoric și practic la invitația ”*Vino după Mine!*” (Matei 4:19; 9:9; etc.) sau poate fi vorba de un proces al convertirii, în sensul de trecerea unui timp în urma căruia fiecare individual să fie convins că Isus Hristos este Mesia și Mântuitorul și, desigur, și să-L și accepte personal ca Învățătorul, Fiul lui Dumnezeu, Domnul și Mântuitorul. Ca principiu general, în baza contextului Evangheliilor și al cărții Faptele Apostolilor, cât și în baza lucrării încheiate a Domnului Isus Hristos de împlinire a planului de salvare, prin moartea înlocuitoare pe cruce, îngroparea

Mântuirea trebuie să însemneze ceva mai mult decât o încadrare în rândul unui grup care-L urmează pe Isus, ea, mântuirea, este ceva ce implică o atitudine a inimii și o schimbare interioară radicală, implică o credință fermă, o convingere deplină că Isus este Mântuitorul personal.

și învierea glorioasă din morți, precum și înălțarea și trimiterea Duhului Sfânt, se poate afirma că se poate de-acum vorbi de creștinism. Creștinismul a început odată cu Hristos și lucrarea Lui încheiată în combinație cu formarea primului grup de oameni care au crezut în El și

L-au urmat, pentru că nu poate fi vorba de creștinism fără Hristos, dar nici fără credincioși.

Mai rămâne aici de pus în discuție cazul special al ucenicilor ce L-au părăsit pe Domnul Isus (Ioan 6) și al lui Iuda, care L-a vândut pe Învățătorul său. Din atitudinea celor ce L-au părăsit pe Domnul, dar mai ales din cea a lui Iuda, care și-a luat și viața și a murit, iar mai apoi este arătat că a căzut din calitate de ucenic și aposol (Faptele Apostolilor 1:16-20), rezultă că aceștia nici nu au fost mântuiți. Deși unii au decis să meargă după Isus sau să accepte invitația Domnului, totuși prin neconsecvența lor reiese că aceștia nu au fost totuși salvați. Deci, mântuirea trebuie să însemneze ceva mai mult decât o încadrare în rândul unui grup care-L urmează pe Isus, ea, mântuirea, este ceva ce implică o atitudine a inimii și o schimbare interioară radicală, implică o credință fermă, o convingere deplină că Isus este Mântuitorul personal.

Un lucru foarte important este faptul că Domnul Isus în întâlnirea Sa cu Nicodim afirmă răspicat că este nevoie de naștere din nou pentru a vedea Împărăția lui Dumnezeu, *”Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”* (Ioan 3:3) sau *”Trebuie să vă nașteți din nou.”* (Ioan 3:7). Nimeni nu este un mântuit doar prin faptul că este o ființă umană vie, adus la viață prin nașterea naturală în cadrul familiei, ci în timpul vieții pe acest pământ, este nevoie de un alt moment și un alt act, asemenea nașterii fizice, dar care este de natură spirituală. Domnul Isus explică acest act al nașterii din nou prin cuvintele *”Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuetul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.”* (Ioan 3:8). Aici, este nevoie de o explicație mai detaliată. În versetul 3 și 7, Domnul îi spune lui Nicodim că un om trebuie să se nască din nou. În ambele cazuri diateza este pasivă, ceea ce conduce la concluzia că această lucrare a nașterii din nou nu o face persoana în cauză. Tot așa, în ambele cazuri, timpul este aorist, ceea ce înseamnă că definește o acțiune petrecută la un moment dat. Cine face această naștere din nou este spus în versetul 8, Dumnezeu,

prin Duhul Sfânt, naște din nou persoana care crede în Domnul Isus Hristos, dându-i dreptul de a se numi copil al Lui. Astfel cel născut din nou beneficiază de mântuire. Ioan, autorul evangheliei care-i poartă numele, în primul capitol face clarificări în această privință a nașterii din Duhul scriind *"A venit la ai Săi, dar ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu."* (Ioan 1:11-13). Aici este cheia înțelegerii lucrurilor cu privire la actul mântuirii. O persoană are nevoie ca, în cunoștință de cauză, prin/de la Duhul Sfânt, să aibă un moment al credinței în Numele lui Isus, care în acest context înseamnă, un moment al primirii lui Hristos, adică al acceptării că Isus este Cel ce spun Scripturile, Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Cel promis, Cel trimis, Mântuitorul. Acest act și acest fapt face ca acea persoană să primească dreptul și statutul de copil al lui Dumnezeu. Alte proclamări ale Mântuitorului în sensul acesta sunt: *"Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu., pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El."* (Ioan 3:16-17); *"Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață."* (Ioan 5:24); *"Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată."* (Ioan 6:35); *"Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura."* (Ioan 7:38); *"Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit;"* (Ioan 10:9); *"Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată."* (Ioan 11:25-26); *"Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine."* (Ioan 14:6). În toate aceste texte este vorba de ceva ce trebuie să aibă loc în legătură cu omul păcătos pentru a fi scos din starea lui și adus în relație cu Dumnezeu. Totul are loc însă doar prin

Domnul Isus Hristos. Aici este vorba de credință, care merge mână în mână cu ”a primi” pe Hristos sau ”a veni” la Hristos sau la Dumnezeu și chiar ”a intra” prin ușa care este Hristos. Rezultatul este mântuirea, calitatea de copil al lui Dumnezeu sau viața veșnică, ceea ce înseamnă nemurirea și viața spirituală.

Analizând *mântuirea ca un act din perspectiva cărții Faptele Apostolilor*, lucrurile sunt uneori clare, alteori complexe, pentru că, la fel ca în evanghelii, avem de a face și cu ceea ce putem numi tranziție de la Vechiul Testament la Noul Testament. Cuvântul Testament poate fi înțeles și ca Legământ, deci o trecere de la Vechiul Legământ la Noul Legământ, ba și mai mult, o trecere foarte importantă de la iudaism la neamuri.

Credința merge mână în mână cu ”a primi” pe Hristos sau ”a veni” la Hristos sau la Dumnezeu și chiar ”a intra” prin ușa care este Hristos.

Aici, în această parte a studiului, se vor lua doar câteva convertiri pentru a observa momentul de cotitură în viața celor în cauză, adică trecerea de la nemântuit la mântuit. Aici, în Faptele Apostolilor, se pun bazele credinței creștine și ale Bisericii, despre care Domnul Isus doar anticipează în contextul lui Matei 16:16-18. În Fapte, capitolul întâi, avem deja un grup de aproximativ 120 de persoane despre care am putea să spunem că erau deja mântuite. În capitolul al doilea, avem de a face cu evenimentul marcant al istoriei în general și al creștinismului în special, coborârea Duhului Sfânt. Are loc începutul a ceea ce se poate numi ”perioada harului”, prin trecerea de la Legea lui Moise la harul venit prin Hristos. De asemenea, se poate marca începutul ”perioadei Bisericii” odată cu marele număr de convertiri, cât și ”perioada Duhului Sfânt”, ca urmare a venirii Duhului trimis de Sus.

Rămânând în capitolul 2 din Faptele Apostolilor, se poate vedea că după predicarea lui Petru, predicare care a însemnat prezentarea și înălțarea Numelui lui Isus și a lucrării Lui, oamenii au rămas ”străpunși în inimă” (Faptele Ap. 2:37) și au întrebat ce să facă. Răspunsul a fost foarte clar ”*Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi Darul Dfântului Duh.*” (Faptele Ap. 2:38). Apoi se continuă prin cuvintele de îndemn ”*Mântuiți-vă din mijlocul acestui neam ticălos.*” (Faptele Ap. 2:40). Ce înseamnă „străpunși în inimă”? Expresia are sensul de „a fi găurit/perforat”, „a fi străpunș”.⁴ Aceasta înseamnă că, după convingerea pe care a făcut-o Duhul Sfânt prin mesajul despre Isus și lucrarea Lui, oamenii au reacționat dorind să știe ce-i de făcut, gata să împlinescă.

Un număr de aproape 3.000 de suflete au primit propovăduirea și au fost botezate (Faptele Ap. 2:41). Urmează apoi o scurtă descriere în care este prezentată viața lor nouă. Privind din nou la eveniment, se poate marca

Ecuatia mântuirii

**Predicarea lui Hristos +
lucrarea Duhului Sfânt,
care străpungere inima +
pocăința, care înseamnă
acceptarea propovăduirii
Cuvântului +
botezul +
primirea Duhului Sfânt +
atașarea la numărul
ucenicilor = convertire,
adică mântuire sau
începutul vieții creștine .**

⁴ Bible works/7/int/bw700.swc, Acts 2:37

următoarea ecuație care formează ceea ce numim convertirea, adică trecerea de la starea de nemântuit la cea de mântuit: Predicarea lui Hristos + lucrarea Duhului Sfânt, care străpungere inima + pocăința, care înseamnă acceptarea propovăduirii + botezul + primirea Duhului Sfânt + atașarea la numărul ucenicilor = convertire/mântuire. Aici este actul în sine al mântuirii.

În următoarele capitole din Faptele 3, 4 și 5, Luca scoate în evidență predicarea continuă a lui Petru, care înseamnă prezentarea Persoanei Domnului Isus și a lucrării Lui și a poziției Lui de Unic Mântuitor și Domn *”În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.”* (Faptele ap. 4:12). La toate aceste mesaje proclamate cu îndrăzneală în ciuda opozițiilor, rezultă noi convertiri *”Însă mulți din cei ce auziseră cuvântarea au crezut; și numărul bărbaților credincioși s-a ridicat la aproape cinci mii.”* (Faptele Ap. 4:4); *”Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult;”* (Faptele Ap. 5:14). De data aceasta ecuația convertirii poate fi formulată astfel: predicarea Evangheliei + credință + adăugarea la numărul credincioșilor = convertire/mântuire. Aici, nu mai este detaliat în legătură cu pocăința, botezul, nici cu primirea Duhului Sfânt, dar ele sunt implicite. Dacă în textul din capitolul 2 este subliniată pocăința ca parte a omului, de data aceasta este subliniată credința. Urmează capitolul șase, în care datorită creșterii numerice a comunității de ucenici ai Domnului sau credincioși, este nevoie de organizare și administrare. Capitolul șapte scoate în evidență opoziția și apărarea credinței. Este vorba de Ștefan și apoi de martirajul lui. Capitolul opt descrie prigoana, răspândirea credincioșilor și în Samaria, dar și continuarea vestirii Cuvântului, adică predicarea lui Hristos, care are drept rezultat noi convertiri. Aici, deja este un teren al neamurilor și astfel sunt chemați Petru și Ioan, care se roagă și își pun mâinile în același timp peste convertiți pentru a primi Duhul Sfânt (Faptele Ap. 8:14-17). Ecuația convertirii include: propovăduire + credință + botez + rugăciune și punerea mâinilor + primirea Duhului

Sfânt. Tot aici în capitolul opt este relatat cazul famenului etiopian și misiunea lui Filip. Finalul relatării călătoriei celor doi se încheie cu ceea ce putem numi convertirea famenului. La cuvintele famenului *”Uite apă; ce mă împiedică să fiu botezat?”* (v.36), Filip dă răspunsul *”Dacă crezi din toată inima, se poate.”* (v. 37), la care vine răspunsul pe moment *”Cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu.”* (v. 37) și prin urmare și actul botezului (v. 38). Convertirea/mântuirea = predicarea + credința mărturisită + botezul.

Capitolul nouă descrie minunea convertirii unui prigonitor, Saul, pe drumul Damascului. De data aceasta este vorba de o intervenție miraculoasă, o întâlnire specială și un dialog între Isus și Saul:

Isus: *”Saule, Saule , pentru ce Mă prigonești?”* ;

Saul: *”Cine ești Tu, Doamne?”* ;

Isus: *”Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ti-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș?”*;

Saul: *”Doamne, ce vrei să fac?”*;

Isus: *”Intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci.”* (Faptele Ap. 9:4-6).

În cetate, prin Anania, Saul își capătă vederea (aici este doar partea legată de trup), apoi are loc botezul, umplerea cu Duhul Sfânt și propovăduirea lui Isus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu (Faptele Ap. 9:17-22). Iată din nou ecuația convertirii: întâlnirea cu Isus (de data aceasta una specială și un dialog) + capitularea (indirect include credință și pocăință) + umplerea cu Duhului Sfânt (implică indirect și primirea Duhului Sfânt) + botezul + propovăduirea (de data aceasta din partea celui nou convertit) = mântuirea. Saul, devenit Pavel, va depune această mărturie a convertirii lui, în fața propriului său popor (evreilor, care-l contestau - Faptele Ap. 22:1-16) și în fața lui Agripa și Festus (Faptele 26:1-23).

Nu se poate trece cu vederea frumosul capitol zece din Faptele Apostolilor. Este vorba de convertirea sutașului Corneliu. În urma

evlaviei lui, Dumnezeu intervine atât în viața lui Corneliu, cât și a lui Petru, prin vedenii cu mesaje clare. Aceste intervenții nu anulează importanța auzirii Evangheliei lui Hristos. În timpul predicării, se coboară Duhul Sfânt peste toți cei adunați, în același fel ca la Rusalii (Vezi Faptele 10:44-46 și 11:15-18) și apoi are loc actul botezului (v. 47-48). În ecuația convertirii sunt incluse vedeniile anterioare, care sunt doar premergătoare, apoi minunea coborârii Duhului Sfânt însoțită de vorbirea în limbi⁵ și bineînțeles botezul. Chiar dacă nu este amintită credința celor din casa lui Corneliu, ea este amintită de Petru ca fiind necesară căpătării iertării păcatelor.

Urmează misiunile Apostolului Pavel și multele convertiri care au drept rezultat înființarea de Biserici și trecerea cu Evanghelia în întreg imperiul roman. Regula de bază în relatările lui Luca este că după predicarea mesajului despre Isus Hristos, adică a Evangheliei, unii au crezut, iar alții nu. Chiar dacă, în cazul convertirilor diverse din multele localități unde s-a mers cu Evanghelia, nu sunt date toate detaliile, se poate înțelege din contextul de până aici că aceste convertiri au implicat și pocăință și botez și primirea Duhului Sfânt și atașarea/unirea lor la Biserică. Pentru a continua să urmărim adevărul despre mântuire ca un act al convertirii, vom mai aminti cazurile cu Lidia (Faptele 16:11-15), cel cu temnicerul din Filipi (Faptele Ap. 16:16-34) și cel din Efes, unde foștii ucenici ai lui Ioan devin creștini

⁵ Contextul este iarăși diferit: erau iudei veniți cu Petru și pentru a nu se poticni de faptul că au intrat la neamuri, sunt martori la acest eveniment ca și la Rusalii. Ei trebuiau să înțeleagă întorsătura lucrurilor pe care Dumnezeu o aduce, cum că nu numai iudeii sunt chemați la mântuire, ci și neamurile.

(Faptele Ap. 19:1-7). În cazul convertirii Lidiei, cuvântul ne spune și amănuntul că *”Domnul i-a deschis inima”*, iar apoi are loc convertirea și botezul. În cazul temnicerului, este importantă întrebarea lui: *”Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”* și răspunsul: *”Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.”* (16:30-31). Desigur, urmează apoi și botezul. În cazul foștilor ucenici ai lui Ioan, aceștia sunt întrebați dacă au primit Duhul Sfânt când au crezut, la care ei răspund că nici nu au auzit despre faptul că a fost dat un Duh Sfânt. Urmează următoarea întrebare, cea legată de botez, ce fel de botez primise, la care răspunsul este că fusesse botezați cu botezul lui Ioan. Urmează vestirea lui Isus și nevoia de credința în El, apoi botezul, punerea mâinilor, primirea Duhului Sfânt și vorbirea în limbi, precum și proorocia. La finalul acestor ultime cazuri, se pot sublinia încă câteva aspecte. Mai întâi, faptul că este nevoie de o inimă deschisă, receptivă la Cuvânt și că aici intervine Dumnezeu. Apoi este faptul că atunci când se pune întrebarea *”ce să fac ca să fiu mântuit?”*, nu se cere decât credința, nu anumite fapte bune. În al treilea rând, se poate arăta și faptul că întoarcerea la Dumnezeu fără a crede în Domnul Isus nu-i suficientă, precum și a fi fost botezat fără credința personală în Isus nu-i valabil.

Dacă ar fi să fie enumerate toate aspectele întâlnite în contextul primirii mântuirii sau al convertirii, acestea ar fi:

- (1) Predicarea Evangheliei/auzirea Cuvântului despre Persoana și lucrarea Domnului Isus;
- (2) Pocăința, întoarcerea la Dumnezeu; capitularea înaintea Domnului/predarea;
- (3) Credința în Domnul Isus, acceptarea Cuvântului/propovăduirii;
- (4) Întâlnirea cu Isus;
- (5) Botezul în Numele Domnului Isus (având în vedere Matei 28.19, unde Domnul Isus dă standardul și formula *”în Numele Tatălui, și al Fiului și a Sfântului Duh”* se poate vorbi de botezul în Numele Sfintei Treimi. Amintirea doar a Numelui lui

Isus este pentru a arăta legătura dintre convertit și Isus și că mântuirea este prin Isus);

- (6) Primirea Duhului Sfânt (fără/prin rugăciune, cu/fără punerea mâinilor);
- (7) Vorbirea în limbi, proorociere sau laudarea lui Dumnezeu;
- (8) Deschiderea inimii (de către Dumnezeu, dar și personal); străpungerea inimii;
- (9) Atașarea imediată de grupul credincioșilor.

Este interesant că nu toate aceste aspecte se regăsesc în fiecare caz de convertire. Unele dintre ele nu sunt numite direct, dar sunt implicite. De exemplu, în Faptele Apostolilor capitolul doi, când mulțimea a întrebat ”*Ce să facem?*”, rezultă că ei au primit, adică au crezut cele predicate de Petru. Deci credința este implicită, chiar dacă nu este amintită. Apare în versetul următor doar îndemnul la pocăință. În mod asemănător se poate explica și în cazul lui Saul/Pavel. În dialogul cu Domnul Isus și în cele rezultate, înseamnă că Saul a acceptat, a primit, a crezut pe Domnul Isus și prin capitularea lui întrebând ”*Ce vrei să fac?*” rezultă pocăința și predarea lui Domnului Isus. Punerea mâinilor, rugăciunea și vorbirea în limbi sau proorocia nu apare decât în câteva cazuri. O explicație în această privință este faptul că vorbirea în limbi sau proorocia au fost date special pentru ca evreii să poată accepta și neamurile în rândurile lor. În final, se pot sublinia următoarele aspecte absolut necesare în cazul unei convertiri:

- (1) Evanghelia;
- (2) Pocăința;
- (3) Credința;
- (4) Botezul;
- (5) Duhul Sfânt;
- (6) Atașarea la grupul credincioșilor (Biserică).

Continuând cu ***Epistolele*** pentru a studia aspectele care vizează mântuirea ca un act și un început al vieții creștine, se pot remarca câteva lucruri. *Mai întâi*, epistolele sunt scrieri adresate deja celor

credincioși, fie ca formând Biserici locale, fie ca persoane individuale. Totuși, în conținutul lor, epistolele au multă teologie, și uneori sunt amintite aspecte legate de Evanghelie și convertire etc. În *al doilea rând*, se poate vedea că epistolele introduc termeni noi în ecuația mântuirii și chiar a convertirii. În *al treilea rând*, epistolele sunt o parte doctrinară, de învățătură cu privire la mântuire și viață creștină și o parte practică, incluzând cele necesare practicării creștinismului. Se vor face câteva spicuri în legătură cu mântuirea ca început al vieții cu Domnul, lăsând ca celelalte lucruri să fie abordate la mântuirea ca un proces continuu. Pentru simplificare și sistematizare, se va lua ca punct de plecare epistola apostolului Pavel trimisă romanilor, în care se va urmări mai ales noii termeni introduși în legătură cu actul convertirii, care încă nu au fost întâlniți în evangheliile sau Faptele Apostolilor. Acolo, unde aceeași învățătură se găsește și în altă epistolă se va numi textul, iar la final dacă sunt aspecte în plus, se vor enumera și explica. Termenii folosiți în contextul încreștinării, adică a convertirii sunt:

- (1) **Harul = grație, favoare, dar nemeritat.** Harul divin este ceea ce dă Dumnezeu păcătosului care crede în Isus Hristos, adică iertarea și dreptatea Lui, starea fără păcat și plăcut lui Dumnezeu. În Romani și toate epistolele pauline apare foarte frecvent cuvântul har. ”*Prin care am primit harul ...*” (1:5); ”*Har și pace de la Dumnezeu ...*” (1:7 și în toate epistolele pauline); ”*Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său ...*” (3:24; 5:15,17; 11:6; Ef. 2:8-9; Gal. 1:6; 2:21; Fil.1:29; etc.).
- (2) **Credința = încredere, credincioșie.** Un alt cuvânt important și foarte mult întâlnit este credință. ”*Ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate neamurile.*” (1:5); ”*Neprihănirea dată de Dumnezeu care vine prin credință ...*” (3:22); ”*Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai*

dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire ...” (3:25, 30).

- (3) **Chemare = chemat, invitat.** Alături de cuvintele amintite deja, har și credință apare și cuvântul chemare. *”Între care sunteți și voi, cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos.” (1:6, 7; I Cor. 1:2; 1:26).*
- (4) **Evangelhia = veste bună, Evanghelie, veste de bucurie.** Cuvinte cu semnificații deosebite din Romani și nu numai, sunt și Evanghelie și mântuire, ca de exemplu în (1:16) *”Căci mie nu mi-e rușine de Evangelhia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a iudeului, apoi a grecului;”*.
- (5) **Mântuirea = salvare, eliberare.** Chiar versetul anterior (1:16) amintește cuvântul mântuirea, *”pentru mântuirea fiecăruia care crede: ...”*. *”Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Romani 10:10).*
- (6) **Neprihănire = dreptate, integritate, puritate a vieții.** Prin excelență, în epistola trimisă romanilor apare cuvântul neprihănire. Chiar tema cărții poate fi intitulată *”Neprihănirea prin credință”*. Cuvântul neprihănire este un termen juridic și se mai poate traduce cu *”justificare”* sau *”îndreptățire”*. Apare în foarte multe capitole, dar în mod special în capitolele 3, 4 și 5, care sunt și capitolele care tratează aspectul mântuirii oferite de Dumnezeu păcătosului prin faptul că-l declară pe păcătosul care crede în Hristos ca fiind drept, nevinovat, plăcut lui Dumnezeu (1:17; 3:21, 22, 24, 26; 5:1; etc.).
- (7) **Pocăința = schimbarea/ transformarea minții, convertire.** În Romani și în alte epistole nu este trecut cu vederea nici cuvântul pocăință. *„Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu împietrirea inimii tale, care*

nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, ...” (2:4, 5).

- (8) **Răscumpărarea = eliberare.** Urmează alte două cuvinte teologice speciale: răscumpărare și ispășirea (3:24,25). Răscumpărarea este un termen preluat din contextul antic al sclavilor. Cuvântul răscumpărare poartă în el ideea de eliberare prin plățirea unui preț.

În Efeseni, apostolul Pavel reamintește conceptul răscumpărării *”În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, ...” (Ef. 1:7)*

- (9) **Ispășirea = împăcare, jertfă de ispășire.** Cuvântul ispășire presupune sânge, care are rolul de a acoperi vina datorită jertfei înlocuitoare. Apostolul Pavel îl amintește în Romani 3:25, *„Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu;”*. Apostolul Ioan amintește acest cuvânt în I Ioan 2:2; 4:10. De asemeni se găsește și în epistola către Evrei 2:17.

- (10) **Împăcarea.** Prin jertfa Domnului Isus Hristos, toți cei credincioși au fost împăcați cu Dumnezeu *”Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am căpătat împăcarea.”* (Romani 5:10-11)

- (11) **Iertarea.** Atât în Romani, cât și în Evrei se găsește adevărul despre iertare. *”Și darul fără plată nu vine ca prin acel unul care a păcătuit; căci judecata venită de la unul, a adus osânda; dar darul fără plată, venit în urma multor*

greșeli, a adus o hotărâre de iertare.” (Romani 5:16; 5:18; Evrei 9:22; 10:18).

(12) **Moștenirea = stăpânire, posesie.** Cuvântul moștenire/moștenitor este în contextul în care apostolul Pavel vorbește despre Avraam și promisiunea pe care i-a făcut-o Dumnezeu. Este subliniat faptul că moștenirea se capătă prin credință, nu prin Lege ”*Moștenitori sunt cei ce se fac prin credință ...*” (Romani 4:14-17). În capitolul 8, apostolul mai arată și faptul că dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci suntem și moștenitori: ”*moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos, ...*” (8:17). Scrisoarea trimisă efesenilor, care are un bogat conținut teologic și doctrinar, amintește pe lângă alte teme, și pe cel al moștenirii ”*În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia, care face toate după sfatul voii Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărduit în Hristos*”

(13) **Duhul Sfânt.** Atunci când are loc convertirea, are loc și primirea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este Cel ce face și nașterea din nou, El mai este numit și ”*Duhul de viață*” (8:2). Duhul Sfânt este Cel ce locuiește în credincios ”*Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă nu are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui..*”(8:9). Se continuă apoi cu același adevăr spus în altfel ”*Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus din morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.*” (8:11). La acest adevăr al primirii și locuirii Duhului Sfânt se poate alipi și ideile de pecetluire și de arvună ”*Și după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese*

făgăduit, și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.” (Ef. 1:13-14).

(14) **Înfierea = adoptare.** Legat de prezența Duhului Sfânt în credincios este și adevărul înfierii, care aduce calitatea de fii ai lui Dumnezeu pentru toți cei ce au crezut ”*Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Ava adică Tată.*” (8:14-17).

(15) **Cunoscători și hotărâți mai dinainte (alegera)** . Marele teolog și misionar Pavel introduce încă doi termeni noi în tot ceea ce ține de planul mântuirii, și anume: ”cunoașterea mai dinainte” și ”hotărârea mai dinainte”. În teologie, este dată o formulare sub denumirea de alegere și/sau predestinare. Această temă este mult dezbătută și controversată. Unii o susțin foarte puternic, ca de exemplu Calvin și calvinismul, iar alții o resping cu înverșunare ca de exemplu Arminius și arminianismul. Aici, nu se va intra în această dezbateră, ci va fi amintit doar faptul că Dumnezeu în preștiința Lui, în înțelepciunea Sa și în suveranitatea Sa, poate și să aleagă, dar și să lase libertatea de decizie celui chemat la mântuire. ”*Spre binele celor ce sunt chemați după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, ...*” (8:28-29). În epistola către Efeseni este amintită din nou această problemă, numai că este redată sub altă formă ”*În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui*” (Ef. 1:4-7)

(16) **Naștere din nou / regenerarea.** La o primă citire, pare că apostolul Pavel nu vorbește despre nașterea din nou în epistola către Romani sau în celelalte, dar conceptul acesta este amintit, numai că în alte cuvinte, nu neapărat că în Evanghelia după Ioan, când Domnul Isus introduce adevărul acesta. Forma folosită de apostolul Pavel este *”În adevăr, legea Duhului de viață în Isus Hristos, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții.”* (Romani 8:2). În 1 Corinteni 15:45, este scris *”Omul dintâi Adam a fost făcut un suflet viu. Al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de viață.”* În Efeseni 2, este prezentată starea de dinaintea convertirii și apoi ceea ce s-a întâmplat prin harul lui Dumnezeu, adică la mântuirea prin har *”Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți).”* (Ef. 2:4). Lui Tit, apostolul Pavel, îi scrie *”El ne-a mântuit, nu pentru faptele, făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou, și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt, ...”* (Tit 3:5).

(17) **Botez.** Apostolul Pavel folosește și el termenul de botez. Uneori, el amintește acest cuvânt al botezului cu referire la botezul în apă, arătând că el nu a botezat pe mulți și, prin urmare, nu a legat pe oameni de sine, ci de Hristos (1 Corinteni 1:14,16). Aici, este arătat în mod indirect faptul că botezul este și trebuie să rămână o practică continuă în creștinism. Alteori, apostolul Pavel vorbește despre botez cu referire la simbolul lui, și anume, unirea cu Hristos în moartea și învierea Lui *”Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos am fost botezați în moartea Lui? Noi deci prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, spre*

slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (6:3-4). Există însă și un alt aspect legat de botez, cel al Duhului Sfânt, pe care apostolul Pavel îl subliniază ”Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12:13).

(18) *Una cu Hristos.* Specific epistolelor pauline este terminologie și conceptul unirii credinciosului cu Hristos. În contextul din Romani, în capitolul șase care vorbește și despre simbolul botezului, este arătată unitatea (unirea) credinciosului cu Hristos ”*În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.*” (6:5). În alte epistole, Pavel folosește foarte mult expresia ”în El” sau ”în Hristos” ” *Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.*” (2 Corinteni 5:21; Ef. 1:4,7,11; 3:12; Fil. 3:9; Coloseni 2:7,9; etc.). Chiar și apostolul Petru folosește această expresie ”în El” (1 Petru 1:8; 2:6).

(19) *Sfințirea = consacrare, dedicare, punere deoparte.* Împreună cu celelalte daruri ale harului primite, prin Hristos, de către credincios, este și sfințirea. Este vorba de o stare de pus deoparte pentru Dumnezeu și de asemenea, de o stare după voia lui Dumnezeu, starea de a fi fără păcat. Sfințirea, în contextul mântuirii, poate fi înțeleasă cel puțin în două feluri. Primul sens este cel ”pozițional”. Fiindcă credinciosul este așezat în Hristos, el este sfințit, este declarat neprihănit, fără păcat. Această declarație (socotire) este făcută în baza poziției avute în Hristos și în baza credinței. Aici cuvântul sfânt este o stare primită de credincios chiar la convertire. În introducerea epistolelor

Romani și I Corinteni, dar și în alte locuri, apostolul Pavel se adresează credincioșilor numindu-i sfinți prin expresia ”*chemați să fiți sfinți*” (Romani 1:7; I Corinteni 1:2; etc.). Urmează apoi sfințirea ca un proces, care înseamnă trăire practică, caracter, viață creștină cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, fapt care se realizează continuu până la sfârșitul vieții de pe pământ. Despre acest subiect se va vorbi în următorul subtitlu, „Mântuirea ca un proces”.

- (20) ***Siguranța mântuirii / păstrarea sfinților în har.*** Nu doar apostolul Pavel scrie despre siguranța mântuirii, ci mai ales Domnul Isus Hristos și apostolul Ioan. Aici, trebuie avut în vedere că mântuirea este și sub expresia și înțelesul de ”viață veșnică”. Apostolul Pavel scrie ”*Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin: și, duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce va chemat este credincios, și va face lucrul acesta.*” (I Tealoniceni 5:23-24). Apostoul Ioan scrie: ” *Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața.*” (I Ioan 5:11-12). La rândul său, Iuda scrie folosind cuvântul „păstrați pentru Isus Hristos”: ”*către cei chemați, care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Hristos:...*” (Iuda 1).

Această listă poate chiar să continue. Sunt și alte cuvinte care descriu mai mult sau mai puțin aspecte despre mântuire. Totuși unele cuvinte se referă la mântuirea din alte puncte de vedere, ca de exemplu, la ceea ce a făcut Dumnezeu prin Isus Hristos, deci este vorba despre ”mântuirea obiectivă”. Sunt și aspecte care implică viața nouă în Hristos și misiunea credinciosului după primirea mântuirii. Cu siguranță că cele enumerate mai sus nu acopăr în întregime tot ceea ce

privește minunata salvare a omului păcătos, pe care Dumnezeu o oferă omului, prin Hristos și care se primește prin credință. În ceea ce privește toate cuvintele cu teme soteriologice de mai sus, acestea pot fi și chiar necesită o definiție și explicație a lor mai amplă, dar aceasta ar face ca acest studiu să fie foarte lung și totuși aici se dorește a se da doar esența.

În urma enumerării cuvintelor care descriu mântuirea se va selecta și se va încerca o ordonare cronologică a evenimentelor sau actelor privitoare la salvare. Unele aspecte sunt simultane și este greu de diferențiat în timp, desigur, ele vor fi trecute pe listă unele după altele, dar nu înseamnă neapărat o prioritate a unui eveniment față de celălalt.

- Planul salvării făcut de Dumnezeu, în Sine Însuși, încă din veșniciei;
- Lucrarea lui Hristos: jertfa înlocuitoare, moartea și învierea;
- Propovăduirea Evangheliei, care include pe Hristos ca și Salvator;
- Lucrarea Duhului Sfânt în viața și inima celui ce intră în contact cu Evanghelia: cercetarea/chemarea;
- Deschiderea inimii, și răspunsul păcătosului prin credință și pocăință (poate fi scris și invers, pocăință și credință); Are loc convertirea și nașterea din nou / „înnoirea făcută de Duhul Sfânt”; Concomitent are loc cooperarea om-Dumnezeu (poate fi scris și Dumnezeu-om), care înseamnă actul mântuirii; În același timp, au loc: răscumpărarea, iertarea de păcate, împăcarea/pacea,

unirea cu Hristos, sfințirea ”pozițională”, primirea naturii noi, strămutarea în Împărăția lui Dumnezeu;

- Primirea statutului de neprihănit – Dumnezeu declară păcătosul ca fiind drept; Primirea Duhului Sfânt/Isus Hristos; Actul înfierii – primirea calității de fiu al lui Dumnezeu; Botezul cu/în Duhul Sfânt – legarea nou credinciosului de trupul lui Hristos, așezarea lui în Biserică;
- Actul botezului în apă ca mărturie publică a convertirii.
- Începutul vieții creștine/încreștinarea.

Se poate observa că, în majoritatea acestor evenimente, care se petrec, păcătosul, care devine creștin/credincios este pasiv. Singurele părți active, dar nu fără asistența lui Dumnezeu, este pocăința, credința și îndeplinirea botezului, care include și mărturisirea cu gura (F.A. 8:37; Romani 10:9). Tocmai de aceea, mântuirea păcătosului este prin har, pentru că Dumnezeu a făcut și face totul. Omul doar primește, iar Dumnezeu dă sau Dumnezeu dă, iar omul primește.

Deși nu s-a enumerat și nu s-a tratat cu lux de amănunte toate aspectele legate de mântuire, de data aceasta ca un act al începutului vieții creștine și nici nu s-a parcurs individual fiecare epistolă din cele pauline, ioanine și petrune și chiar în epistola lui Iacov și Iuda, totuși ceea ce a fost esențial aici a fost punctat. Urmează o survolare, din punctul de vedere al actului mântuirii, a cărții Apocalipsa. Se va face acest lucru și pentru a acoperi întreg Noul Testament în privința temei discutate.

În *cartea Apocalipsa* nu sunt multe aspecte care privesc începutul vieții creștine pentru că specificul și scopul cărții sunt de altă natură. Totuși citind cu atenție se poate observa că și ultima carte a

Noului Testament are ceva de spus. Capitolul întâi, care face introducerea și Îl prezintă pe Domnul Isus Hristos glorificat, amintește adevărul iubirii divine și al jertfei Domnului, precum și faptul că cei credincioși sunt făcuți preoți ai lui Dumnezeu ”*A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.*” (Apocalipsa 1:5-6). Următoarele două capitole, doi și trei, sunt scrisori adresate Bisericilor. În ele, este amintit cuvântul pocăință, dar cu referire la cei ce au fost deja salvați, dar au părăsit dragostea dintâi sau s-au răcit spiritual (2:5; 3:2; 3:19) sau cu privire la ”Izabela” (2:20-21). Capitolele care urmează descriu cadrul special din cer (cap. 4 și 5). Din nou este prezentat Domnul Isus care a fost junghiat și care este vrednic și a făcut o împărăție de preoți ”*Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!*” (5:9-10). Urmează prezentarea lucrurilor viitoare, dar sunt presărate încă câteva adevăruri despre mântuire ”*Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!*” (7:10) sau ”*Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.*” (7:14). Apocalipsa mai prezintă ruperea celor șapte peceți, sunetul celor șapte trâmbițe și vărsarea celor șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu. Spre final, în capitolul 19 este prezentată nunta Mielului. Mireasa este Biserica (19:7-9). Acest aspect privește viitorul slăvit al Bisericii și aparține ultimei părți privitor la mântuirea ca și o glorificare. Capitolul 20 al Apocalipsei face o referire la cei scriși în cartea Mielului, adică la cei credincioși (20:12,15). Ultimele capitole ale cărții se referă la stare finală a celor credincioși. Se poate aminti aici faptul că cei ce intră în Împărăția Domnului sunt doar cei înnoiți și schimbați, pentru că păcatul nu poate intra în prezența lui Dumnezeu.

La finalul trecerii în revistă a întreg Noului Testament cu privire la actul mântuirii se pot trage încă câteva concluzii:

- a) Mântuirea ca act, adică momentul convertirii, înseamnă primirea darului lui Dumnezeu, prin Hristos, de către omul păcătos, care se întoarce cu pocăință sinceră și credință totală la Creatorul său;
- b) Pentru ca mântuirea să fie posibilă totul este îndeplinit din partea lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, din iubire pentru ființa creată. Deci, mântuirea este prin har, prin darul minunat venit de sus;
- c) Omul vine în lumea aceasta, din și prin Adam cel căzut, astfel, chiar dacă există viață biologică/fizică, relația cu Dumnezeu lipsește din pricina condiției sale păcătoase;
- d) Fiecare individ, în mod personal, mai devreme sau mai târziu, dar numai în timpul acestei vieți fizice, are nevoie să experimenteze o nouă naștere, numită naștere din nou sau o recreere, adică să înceapă viața spirituală, care presupune legătura cu Dumnezeu;
- e) Momentul special al mântuirii include multe aspecte, asemenea fațetelor unui diamant, care-i dau frumusețe și măreție. Cuvântul lui Dumnezeu folosește mai multe cuvinte pentru a prezenta ceea ce se întâmplă în mod real cu omul păcătos, care devine copilul lui Dumnezeu. Acestea sunt: convertirea, neprihănirea, răscumpărarea, iertarea, ispășirea, împăcarea/pacea, pocăința, credința, nașterea din nou/regenerarea, înfierea, strămutarea în Împărăția lui Dumnezeu etc.

- f) Biblia și experiența consemnează faptul că nu toți oamenii care au trăit și/sau trăiesc pe pământ au avut/au parte de acest moment special numit convertire, adică venirea la mântuire. De aici rezultă că, chiar dacă jertfa lui Hristos este suficientă pentru toți, precum și chemarea și dorința lui Dumnezeu pentru salvarea omului este la fel pentru toți, totuși doar unii beneficiază de harul vieții veșnice.

La acest punct se impune o dezvoltare privitoare la ceea ce face diferența între faptul că unii beneficiază de mântuire, iar alții nu. Din moment ce jertfa este suficientă pentru toți și la fel este și chemarea, concluzia ar fi că diferența este dată de atitudinea omului și de reacția lui la Evanghelie. Unii oameni pur și simplu nu primesc Evanghelia printr-un act de voință liberă. Ei sunt răspunzători pentru aceasta.

- g) Fiindcă numim (și am putea numi) începutul vieții creștine ”actul mântuirii” (mântuirea ca un act), atunci toate aspectele biblice descrise prin conceptele și termenii biblici amintiți mai sus, care se grupează în jurul acestui act, pot fi privite din punct de vedere temporal ca fiind simultane, asemenea unui ciorchine de strugure, care are mai multe bobes, dar este un singur strugure și al cărui bobes se formează și cresc simultan.⁶

⁶ Orice act, cum ar fi de exemplu nașterea biologică, are în sine mai multe etape, care privite dintr-un punct de vedere al timpului pot fi totuși considerate ca fiind un proces. Luat însă în comparație cu întreaga viață ca timp, nașterea este de durată atât de scurtă încât nu mai contează micile detalii și poate fi numită un act simplu întâmplat la un moment dat. Fiecare om își are doar o zi de naștere. Tot așa este și poate fi considerată și nașterea spirituală. Ea include auzirea Evangheliei, lucrarea Duhului care face cercetarea, un timp de reflecție și de convingere a persoanei, decizia, schimbarea produsă etc. Toate acestea au loc la nivelul interiorului omului,

În urma acestei prezentări și a sumarizării în concluzii concise a actului mântuirii, se consideră încheiată tema propusă. Toată lauda și slava să-I fie date doar lui Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hritos.

Mântuirea este ceva măreț ce poate fi experimentat de fiecare. Pentru a ne autoevalua cum stăm în ceea ce privește salvarea sufletului se vor încerca câteva întrebări, la care sunteți invitați să dați răspunsul cel mai sincer și serios posibil. Dacă este cazul, opriți-vă, absolut acolo unde considerați și simțiți, pentru a vă ruga, vorbind cu Dumnezeu despre cele citite aici. Poate simțiți că trebuie să vorbiți cu cineva de încredere. Faceți tot ce credeți că este bine, dar nu lăsați nerezolvată problema propriei salvări. Întrebările sunt puse la persoana întâi singular, ca și cum singuri v-ați întreba asupra problemei.

1. Am avut eu, de când mă știu și până la momentul prezent, situații în care să fi auzit / citit din Biblie adevărul Evangheliei mântuirii?
Da
Nu
2. Am înțeles eu cu adevărat esența Evangheliei lui Isus Hristos?
 - a) Da, suficient de clar.
 - b) Nu prea, aș avea încă nevoie de clarificări. Aș vrea să caut pe cineva să mă ajute sau mă voi pune eu să citesc și să studiez din Biblie în privința aceasta. Voi merge la o Biserică unde se predică Biblia/Evanghelia, pentru a o înțelege.
 - c) Nu, nu pot să spun că am înțeles ceva din toate acestea.

al minții, inimii, sufletului și duhului, dar realitatea lor interioară se exprimă în afară și sunt punctate vizibil în actul mărturiei cu gura și exemplificării în actul botezului.

3. Dacă am înțeles sau la ceea ce am înțeles deja, cum că trebuie să mă întorc la Dumnezeu / să mă pocăiesc și să cred din inimă în Isus Hristos, am dat eu vreodată un răspuns afirmativ ferm, clar, sigur?
 - a) Da
 - b) Nu
 - c) Nu pot spune nici da, nici nu. Trebuie să mă mai gândesc, dar vreau să dau un astfel de răspuns.
4. Ce răspuns îmi pot da eu mie însumi la întrebarea: sunt eu creștin cu adevărat sau nu?
 - a) Da, din punct de vedere al faptului că am fost botezat de mic copil.
 - b) Nu, din punct de vedere al unei alegeri personale, care să includă propria mea credință și botezul.
 - c) Nu știu ce să spun, dar aș vrea să știu dacă sunt creștin adevărat sau nu.
5. Dacă știu exact ziua de naștere biologică, aș putea să spun că știu și ziua, momentul/timpul sau măcar anul (poate fi inclus aici și actul botezului cu mărturisirea credinței personale în Isus) nașterii din nou, adică atunci când am devenit creștin? Aș putea scrie sau spune o scurtă mărturie personală în acest sens?
 - a) Da, chiar dacă nu foarte în detaliu.
 - b) Nu, căci nu m-a învățat nimeni să fac asta. Nu am mărturisit niciodată nimănui despre convertirea / mânduirea mea.
 - c) Nu, că nu am ce să spun. Nu s-a întâmplat nimic cu mine în acest sens. Mi-ar plăcea să aud pe cineva ce are ceva de spus în privința aceasta.
6. Într-o evaluare sumară a vieții mele, acum pot spune că:
 - a) Sunt mântuit. Merg la o Biserică în mod constant, citesc Biblia, mă rog. Nu sunt perfect, dar prin harul lui

Dumnezeu am o relație vie cu Domnul. Domnul Isus este Mântuitorul meu personal și continui să cresc.

- b) Din câte înțeleg acum, cred că nu sunt mântuit. Acest fapt mă înspăimântă. Cred că sunt în pericol. Nu vreau să rămân așa. Vreau să mă întorc la Dumnezeu.
- c) ??!?!??

7. La tot ce am citit în acest studiu, pot spune că:

- a) Am înțeles suficient de mult. Este bine explicat și este din Biblie. Ca principiu sunt de acord cu cele afirmate.
- b) Nu am prea înțeles. M-a cam pus pe gânduri. Nu știu ce să cred, pentru că este o diferență între ceea ce știam eu și ce mi s-a spus aici.
- c) Vreau neapărat să fiu în siguranță cu privire la veșnicia mea.
- d) Rostesc acum următoarea rugăciune foarte sincer și din toată inima.

„Doamne, Dumnezeu Creatorul meu, eu sunt păcătos și nevredec să vin la Tine, dar am înțeles și cred că Isus Hristos, Fiul Tău, a murit pentru mine pe creuce și că a înviat din morți, S-a înălțat la cer și-mi poate fi Mântuitor. Iartă-mi în Numele lui Isus toate păcatele mele (pot fi numite cele foarte bine cunoscute ...), mă întorc la Tine și vreau să fiu al Tău. Îl mărturisesc pe Isus Hristos ca Mântuitor și Domn al vieții mele. Vino în viața mea și fă-mă să-Ți fiu plăcut și să fiu numai al Tău. Îți mulțumesc. Amin.”

Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Câteva sugestii practice

- ❖ Dragul meu, nu lăsa ca cele mai importante lucruri, cele spirituale, despre mântuirea ta, să fie neglijate și nerezolvate. Ele nu pot fi rezolvate decât în timpul vieții tale de aici de pe pământ.
- ❖ Pentru că nu știm când plecăm din această lume și nici când poate fi sfârșitul lumii, ziua mântuirii este „astăzi”.
- ❖ Dacă te consideri creștin, nu poți fi totuși pasiv în cele ce țin de integrarea într-o Biserică, citirea Bibliei, rugăciune și trăirea nouă, pentru Dumnezeu. Caută să fii într-o comunitate de credincioși autentici. Citește Biblia. Roagă-te. Spune și altora despre credința ta.
- ❖ Dacă ești un creștin autentic, dă-i slavă lui Dumnezeu și trăiește pentru El. Ajută și pe alții să găsească calea mântuirii, prin Domnul Isus Hristos.

Dacă doriți să puneți întrebări sau să faceți comentarii și observații la cel scris aici, puteți lua legătura cu cel ce le-a scris sau cu persoana prin care ai primit această broșură.

Păstor Mirăuțe Ioan

Telefon 0741 540 643

E-mail: ioanmir@yahoo.com